

шкало-то ся прѣснѣло, та убило оправачя. На 29 майя Мохамедъ ся наелъ да налети наздраво. Браначе-ти на Византиѣ показали голѣмо юначество, насърдувани отъ царя, който ся биялъ като простъ войникъ. Най-сетнѣ Турци-ти ся вмѣкнѣли въ града. Тогова станѣло страшно кръвопролитие и грабежъ. Царь Константинъ паднѣлъ въ боя; тѣло-то му послѣ познали между убиты-ты по бѣтуши-ты му, на които имало везано златны орлы; отсѣкли му главѣ-тѣ и ѣ турили на върлинѣ. Три-дни траяло сѣкъ и обиръ, защото султанъ-тъ по-напрѣдъ ся былъ обрѣклъ на войници-ты, че ще имъ остави града три-дни да правятъ каквото искать. Турци-ти оплѣнили града, и заробили много свѣтъ. Много памятници и искусства пропаднѣли въ тия дни; Турци-ти чюпили мраморны-ты статуи, а златны-ты и сребарны-ты работы топили, за да си ги дѣлятъ по-лесно. Нѣ Мохамедъ заповѣдалъ да не барать сграды-ты, защото мыслилъ да направи Цариградъ своѣ столнинѣ. Великолѣпна-та църква Свята-София и другы-ты хубавы църквы были обѣрнѣты на джамии.

Така паднѣла Византийска-та държавя, и на нейно мѣсто ся натѣкмила Турска-та държавя. Въ неѣ едно-по друго влѣзли: Старопланинскый полуостровъ, сѣверни-ты брѣгове на Черно море, Мала Азия, Сирия, Египетъ и Варварийскы-ты владѣния у Африкѣ.